

ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

(25:1-46)

ਅਧਿਆਇ 24 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ‘ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼’ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:1-13), ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:14-30), ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:31-46) ਨਾਮਕ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਧੀਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹਨ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਆਖਰੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਮੱਤੀ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਲਈ ਵਿਲੱਖਣ ਵੀ ਹਨ।

ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:1-13)

¹ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਦਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈਕੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲੀਆਂ। ²ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਪੰਜ ਚਤਰ ਸਨ। ³ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੂਰਖ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਤਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਪਰ ਤੇਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਲਿਆ। ⁴ਪਰ ਚਤਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਤੇਲ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਲਿਆ। ⁵ਅਤੇ ਜਦ ਲਾੜੇ ਨੇ ਚਿਰ ਲਾਇਆ ਉਹ ਸਭ ਉੱਘ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਈਆਂ। ⁶ਅਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਧੁੰਮ ਪਈ, ਅਹੁ ਲਾੜਾ ਆਇਆ, ਉਹ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲੋ! ⁷ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ। ⁸ਅਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੇ ਚਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਦਿਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਬੁਝਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ⁹ਪਰ ਚਤਰਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ, ਕਿਤੇ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬੁਝ ਨਾ ਜਾਏ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੁੱਲ ਲਓ। ¹⁰ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਗਈਆਂ ਲਾੜਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਤਿਆਰ ਸਨ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਹਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ¹¹ਅਰ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਬੋਲੀਆਂ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੋ ਦਿਓ! ¹²ਪਰ ਉਹ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ। ¹³ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਉਸ ਦਿਨ, ਨਾ ਉਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।

ਆਇਤ 1. ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਉਣਾ ਕਦੋਂ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਆਰੰਭ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ... ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ (13:24, 31, 44, 45, 47; 18:23; 22:2)।

ਇੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲਈ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵਿਚ ‘‘ਦਸ’’ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਅੰਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਸਹੀ ਅੰਕ ਹੈ। ‘‘ਕੁਆਰੀਆਂ’’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*parthenos*) ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗਰਭ ਧਾਰਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮਰੀਅਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (1:23; ਲੂਕਾ 1:27)। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੰਦਿਆਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (24:45–51; 25:14–30)। ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ (6:26, 28; 11:17; 24:40, 41)।

ਇਹ ਕੁਆਰੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਧੁਨਿਕ ‘‘ਬ੍ਰਾਈਡ ਗਰਲ’’ ਵਰਗੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਬਰਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਓਨ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੌਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਅਧੂਰਾ ਹੈ।¹ ਇਹ ਆਇਤ ਦਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਾੜੇ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲੀਆਂ,² ਪਰ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਿੱਥੇ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਆਰੀਆਂ ਲਾੜੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਯਹੂਦੀ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾੜਾ ਆਪਣੀ ਵਹੂਟੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਉਹ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਟੋਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲਾਲਟੇਨ ਜਾਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।³

ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਆਰੀਆਂ ਲਾੜੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਉਸਦਾ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਦ ਲਾੜਾ ਵਿਆਹ ਲਈ ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦਾ ਤਾਂ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਬਰਾਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।⁴ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਦਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸਹੀ ਸਹੀ ਥਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਾੜੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਲਈ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਲਾੜੇ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਆਇਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਸਦੀਆਂ ਹਨ (ਯਸਾਯਾਹ 54:4–8; 62:4, 5; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 16:6–14; ਹੋਸ਼ੇਆ 2:19, 20)। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਲਾੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਉਸਦੀ ਲਾੜੀ ਹੈ (9:15; 22:2; ਯੂਹੰਨਾ 3:29; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25–32; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:7, 8; 21:2)। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਲਾੜੇ ਦਾ ਰੂਪਕ ਭਾਵੇਂ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਲਾੜਾ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (25:6)। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਬਰਾਤ ਵਿਚ ਬਾਲਣ ਲਈ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਇਆ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਮਸ਼ਾਲਾਂ’’ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*lampas*) ਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਦੀਵਾ’’ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 18:3)। ਇਕ ਫ਼ਰਕ ਸ਼ਬਦ (*luchnos*) ਘਰ ਵਿਚ ਬਾਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਲਾਲਟੇਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ (5:15 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ

ਵੇਖੋ)। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ‘‘ਮਸ਼ਾਲਾਂ’’ ਲੰਬੀ ਡੰਡੀ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਪਾਟੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਕਸ ਕੇ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਿਉਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤਕ ਬਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮਸ਼ਾਲਾਂ’’ ਕੀਪ ਡੰਡੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਤੇਲ ਦੇ ਦੀਵੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜੌਨ ਲਾਈਟਫੁਟ ਨੇ ਰੱਬੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰੱਬੀ ਸੋਲੋਮਨ ਦੀ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਲਾੜੇ ਦੇ ਘਰ ਤਕ ਉਸ ਦੇ ਬਿਸਤਰ ਤਕ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਦਸ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਲਿਜਾਣਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਥਾਲੀ ਵਰਗਾ ਭਾਂਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੇਲ ਅਤੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਇਕ ਟਾਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲ ਕੇ ਉਹ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ।⁵

ਆਇਤ 2. ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਪੰਜ ਚਤਰ ਸਨ। ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਵੇਰਵੇ ਲਈ ਵੀ ‘‘ਮੂਰਖ’’ (*moros*) ਅਤੇ ‘‘ਬੁੱਧਵਾਨ’’ ਅਤੇ ‘‘ਸਿਆਣਾ’’ (*Phronimos*) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ (7:24, 26)। ਇੱਥੇ ਦਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲੀ ਜੁਲੀ ਜਮਾਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧੀਆਂ ਤਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚੇਲੀਆਂ ਸਨ, ਜਦਕਿ ਅੱਧੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਫੀਸਦੀ ਦੋਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਏਗਾ ਜਾਂ ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸ।

ਆਇਤ 3. ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਕਿਉਂ ਆਖਿਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾੜੇ ਦੀ ਆਮਦ ਵਿਚ ਹੋ ਸੱਕਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਦੁਸਟ ਨੌਕਰ (24:48-50); ਮਾਲਕ ਦੇ ਛੇਤੀ ਪਰਤਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ ਜਦਕਿ ਇਹ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕੀਆਂ।⁶

ਆਇਤ 4. ਹੋਰਨਾਂ ਪੰਜ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਤਰਾਂ (‘‘ਸਿਆਣੀਆਂ’’; NIV) ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਤੇਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆਂ ਸਨ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਧੂ ਤੇਲ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਵਿਚ ਦੇਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦਕਿ ਉਹ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਾਲ ਬਾਲੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤੇਲ ਲੈਣਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਭਲੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 5:14-16)।⁷

ਆਇਤ 5. ਇਹ ਦਸੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਰਾਹ ਤੱਕਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਵਿਚ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਲਾੜੇ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਦੇਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਕਫ਼ੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 25:19)। ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 50 ਜਾਂ 60 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸੇ ਗੱਲ ਤੇ ਉਲਝ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਪਤਰਸ, ਜਿਸ ਨੇ 60 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ‘‘ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਕਰਾਰ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ ਹੈ?’’

(2 ਪਤਰਸ 3:4) ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਸਭ ਉੱਘ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਈਆਂ। ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਸੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਥੱਕ ਕੇ ਸੌਂ ਗਈਆਂ। ਜਿਸ ਨੇ ਸੌਂ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਸੂਰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ। ਪਰ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸੌਣ ਨੂੰ ਜਾਗਣ ਦੇ ਉਲਟ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (26:38-46; ਮਰਕੁਸ 13:35, 36; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:14; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:6)।

ਆਇਤ 6. ਧੁੰਮ ਪਈ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ (22:3 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ) ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਕਿ ਲਾੜਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੌਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 7. ਸੁਆਗਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਸਭਨਾਂ ਦਸੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਬਦ 'ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ' (kosmeo) ਤੋਂ ਭਾਵ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਨੀ ਟਾਕੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਲ ਲਾਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ਡੰਡੇ ਤੇ ਲੱਗੇ ਤੇਲ ਦੇ ਦੀਵੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬੁੱਲ ਲਾਹ ਕੇ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਇਤਾਂ 8, 9. ਮੂਰਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀਆਂ ਬੁਝਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬੱਤੀ ਬੁਝਣ ਦਾ ਰੁਪਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਅੱਯੂਬ 18:5; ਕਹਾਉਤਾਂ 13:9)। ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦੁਵਿਧਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਤੇਲ ਉਧਾਰ ਮੰਗਿਆ।

ਚਾਤਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਤੇਲ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਬੁਝ ਨਾ ਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਬੁਝ ਜਾਣ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਬਰਾਤ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਕਿਰਕਿਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਤੇਲ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਤ ਭਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਬ ਦੌਰਾਨ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਡੋਨਲਡ ਏ. ਹੈਗਨਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ 'ਵਿਆਹ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿਚ ਰੰਗੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੇਲ ਖ਼ਰੀਦਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।'⁹ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵੇਰਖਾ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾ ਦੀ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਹਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10)।

ਆਇਤ 10. ਬਲਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਥਾਂ ਪੰਜ ਕੁਆਰੀਆਂ ਆਪਣਾ ਤੇਲ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਲਈ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਦ ਉਹ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਲਾੜਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਪੰਜ ਚਾਤਰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਠੀਕ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਬਲਦੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਮਿਲ ਕੇ ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਬੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੌਕਾ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ ਸੀ (ਉਤਪਤ 7:16; ਯਸਾਯਾਹ 22:22; ਲੂਕਾ 13:25; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:7)।

ਆਇਤ 11. ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੁਹਾ ਵੱਜਿਆ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਹ ਆਖਣ ਲੱਗੀਆਂ, ‘‘ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ!’’ ਜਿਵੇਂ ‘‘ਮੂਰਖ’’ ਅਤੇ ‘‘ਸਿਆਣੇ’’ ਦੇ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (7:24, 26), ਉਵੇਂ ਹੀ ‘‘ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ’’ ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚਲੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਨਾ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਭੂ! ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੜੇਗਾ ਬਲਕਣ ਉਹੋ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ’’ (7:21)।

ਆਇਤ 12. ਅਨੰਦ ਭਰੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿਚ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਗਈਆਂ। ਲਾੜੇ ਨੇ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ’’ (7:23 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਸੱਦਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ‘‘ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹⁰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਜਾਣਦਾ ਹੈ’’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਹੈ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 1:5; ਹੋਸ਼ੇਆ 13:5; ਆਮੋਸ 3:2; KJV)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ‘‘ਜਾਣਦਾ ਹੈ’’ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 4:8, 9; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:19)।¹¹

ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਕੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਲਿਬਾਸ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਘੰਟੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਜ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਸ਼ਨ ਲਈ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਅਭਿਆਸ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਖ਼ੀਰ ਤਕ ਬਾਲੀ ਨਾ ਰੱਖ ਸੱਕੀਆਂ।

ਆਇਤ 13. ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘‘ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਉਸ ਦਿਨ, ਨਾ ਉਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।’’ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 24:36, 42, 44, 50)। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਟਾਲ ਮਟੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਆ ਜਾਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਬਿਨਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਕੌਣ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੇਗਾ।

ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:14-30)

¹⁴ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗੀ ਹੈ ਜਿਹ ਨੇ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ¹⁵ਅਤੇ ਇਕ ਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ, ਦੂਏ ਨੂੰ ਦੋ ਅਤੇ ਤੀਏ ਨੂੰ ਇੱਕ, ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ ਚੱਲਿਆ ਗਿਆ। ¹⁶ਜਿਹ ਨੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਲਏ ਸਨ ਉਹ ਨੇ ਝੱਟ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਣਜ ਬੁਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਕਮਾਏ। ¹⁷ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹਨੇ ਦੋ ਲਏ ਸਨ ਉਹਨੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੋ ਝੱਟ ਲਏ। ¹⁸ਪਰ ਜਿਹਨੇ ਇੱਕੋ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਨੇ ਜਾਕੇ ਧਰਤੀ ਪੁੱਟੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੁਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ।

¹⁹ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੇਖਾ ਲੈਣ ਲੱਗਾ।

²⁰ਸੋ ਜਿਹ ਨੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਲਏ ਸਨ ਉਹਨੇ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਹੋਰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਹੋਰ ਭੀ ਖੱਟੇ। ²¹ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋ।

²²ਅਤੇ ਜਿਹਨੇ ਦੋ ਤੋੜੇ ਲਏ ਸਨ ਉਹ ਵੀ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਤੋੜੇ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਦੋ ਤੋੜੇ ਹੋਰ ਭੀ ਖੱਟੇ। ²³ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ! ਤੂੰ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋ।

²⁴ਫੇਰ ਜਿਹ ਨੇ ਇਕ ਤੋੜਾ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰੜੇ ਆਦਮੀ ਹੋ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਢਦੇ ਹੇ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ²⁵ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਅਤੇ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਲੈ ਲਓ।

²⁶ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਓਏ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਚਾਕਰ ! ਕੀ ਤੈਂ ਜਾਣਿਆ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਢਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ²⁷ਇਸੇ ਲਈ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਰੁਪਏ ਸਰਾਫਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵਿਆਜ ਸੁੱਧਾ ਲੈਂਦਾ। ²⁸ਮੈਂ ਉਹ ਤੋੜਾ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲਓ ਅਤੇ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲ ਦਸ ਤੋੜੇ ਹਨ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿਓ।

²⁹ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਵੀ ਫੇਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ³⁰ਇਸ ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅੰਧਘੋਰ ਵਿਚ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਉਥੇ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਨ ਜਾਂ ਤੋੜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਲੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਤੋੜੇ ਵਧਾ ਲਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੋੜੇ ਲੁਕਾ ਲਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਲੁਕਾ 19: 11-27 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦਸ ਮੋਹਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਕੁਝ ਜ਼ਰੀਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਿਸਾਬ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਤੀਜੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬੇਈਮਾਨ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਵਾਲੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਦੋਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਫ਼ਰਕ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸ਼ਰਫ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਦਸ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਭਾਰ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਤੋੜਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਸ਼ਰਫ਼ੀਆਂ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਕਰ ਨੇ ਇਸ

ਨੂੰ ਰੁਮਾਲ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ।

ਆਇਤ 14. ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ‘ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਦਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ’ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਨਾਲ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (25: 1)। ਉਹੀ ਇਜ਼ਹਾਰ ਇਸ ਦੂਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਆਰੰਭ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗੀ ਹੈ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ‘ਇਹ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ’ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਲਾ ਕੇ ਤੁਲਨਾ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (KJV; NKJV; TEV; NCV; NLT)। ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ‘ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗੀ ਹੈ’ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਤੋਂ ਭਾਵ ਆਇਤ 13 ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਾਰੇ ਚੌਕਸ ਹੋਣ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹²

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲਾ ਅਮੀਰ ਮਾਲਕ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਬਦ (*apodemeo*) ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (21:33; ਮਰਕੁਸ 12: 1; ਲੂਕਾ 15: 13; 20:9)। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (25: 19)। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਮਾਲ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੁਖਤਿਆਰਪੁਣੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ (18:23-27; 21:34; 24:45-47)।

ਆਇਤ 15. ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ: ‘ਇਕ ਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ, ਦੂਏ ਨੂੰ ਦੋ ਅਤੇ ਤੀਏ ਨੂੰ ਇੱਕ’ ਤੋੜਾ ਦਿੱਤਾ। ‘ਤੋੜਾ’ ਸ਼ਬਦ ਪੱਝਹੱਤਰ ਪਾਉਂਡ ਦੇ ਕਰੀਬ ਭਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇਕਾਈ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (18:24 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*argurion*) ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਚਾਂਦੀ’ ਜਾਂ ‘ਪੈਸਾ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਇਤ 18 ਅਤੇ 27 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਕ ਤੋੜਾ ਤਕਰੀਬਨ 6,000 ਦੀਨਾਰ ਦੇ ਮੁੱਲ ਜਿੰਨਾ ਸੀ।¹³ ਅਤੇ ਦਿਨਾਰ ਇਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਸੀ (20:2)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੋੜਾ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਜਿੰਨਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਤੋੜੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਜਿੰਨੇ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਪੰਜ ਤੋੜੇ ‘ਇਕ ਸੌ ਸਾਲ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਜਿੰਨੇ’ ਹੋਣੇ ਸਨ (JNT)। ‘ਤੋੜੇ’ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਪਰ ਮਾਲਕ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਅਮੀਰ ਬੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਦੇਣ ਲਈ ਐਨਾਂ ਪੈਸਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪੈਸਾ ਵਾਫਰ ਸੀ, ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਰ. ਏ. ਹੇਅਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ‘ਪੈਸੇ ਦੀ ਬਹੁਤਾਇਤ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸੰਭਾਲ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।’¹⁴

ਇੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਨਸੀਹਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪਰਦੇਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਦਸ ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, ‘ਜਦ ਤੀਕਰ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਣਜ ਵਪਾਰ ਕਰੋ’ (ਲੂਕਾ 19: 13)

ਆਇਤ 16. ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਝੱਟ ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹਦੇ ਕੋਲ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਸਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।¹⁵ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋੜੇ ਦੋਗੁਣੇ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਬਣਜ ਬੁਪਾਰ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*ergazomai*) ਤੋਂ ਲੰਮੇ ਵਕਫ਼ੇ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ

ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਚਾਕਰ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਪੈਸੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤਕ ਉਸ ਨਿਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 17. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੇ ਚਾਕਰ ਨੇ ਵੀ ਝੱਟ ਆਪਣੇ ਦੋ ਤੋੜੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਉਹਨੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੋ ਖੱਟ ਲਏ। ਪਹਿਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਗੁਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 18. ਤੀਜੇ ਚਾਕਰ ਨੇ ਇੱਕੋ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਦੋਗੁਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜੁਆ ਖੇਡ ਕੇ, ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਗੁਆ ਕੇ ਜਾਂ ਐਸ-ਓ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੁਪਇਆਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਸ ਉਹਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਚਾਕਰ ਨੇ ਪੈਸਾ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਟਾਲਮੁਡ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਪੰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਢੱਕ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।’’¹⁶ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਤਹਿਖਾਨੇ ਅਤੇ ਤਿਜ਼ੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਚੋਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (6:20; 13:44; 24:43 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤ 19. ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਆਉਣਾ ਫੌਰਨ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 25:5)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੇਖਾ ਲੈਣ ਲੱਗਾ (ਵੇਖੋ 18:23)।

ਆਇਤਾਂ 20, 21. ਪਹਿਲੇ ਚਾਕਰ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਲੈ ਕੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਝੱਟ ਵਧਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਦ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜ ਦੀ ਥਾਂ ਦਸ ਤੋੜੇ ਮੋੜ ਦਿੱਤੇ। ਮਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਐਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ‘‘ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ’’ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ਆਖਿਆ। ‘‘ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ’’ ਦਾ ਸਬੰਧ ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਕਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਸੀ।

ਦਾਸ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਭਰੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਿਲਣੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 24:45-47; ਲੂਕਾ 16:10)। ਮਾਲਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ, ‘‘ਤੂੰ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋ।’’ ਉਸ ਦੀ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਦੌਲਤ ਦਾ ਪਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ‘‘ਥੋੜੇ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ। ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਣਾ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਬਰ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮੁਬਾਰਕ ਸੰਗਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 8:17; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:11-13)।

ਆਇਤਾਂ 22, 23. ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਅੱਗੇ ਲਾਈਨ ਵਿਚ ਦੋ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ ਚਾਕਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਤੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਗੁਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਚਾਕਰ ਦੀ ਵੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਾਬਾਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

ਆਇਤਾਂ 24, 25. ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਉਹ ਚਾਕਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਤੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਰੜਾ ਆਦਮੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 19:20, 21)। ਇਸ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਤੋੜੇ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਜਤਾਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਦਸਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨਅਰਥੀ ਬਦਲਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਮਾਲਕ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ:

ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਡਦੇ ਹੋ ਅਰ ਜਿਥੇ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇੱਕਠਾ ਕਰਦੇ ਹੈ।

ਉਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਵੱਡਣ ਦੇ ਔਖੇ ਕੰਮ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਫਾਇਦਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਉਹ ਚਾਕਰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਉੱਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਪੁੰਜੀਵਾਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਰਕ ਵਿਚ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਘਿਰਣਾ ਯੋਗ ਲਿਸ਼ਟ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਡਰਪੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:8)। ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਐਨਾਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਦੀ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਕਰਕੇ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ (25:45, 46)।

ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਪਰ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ ਪਿਆ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਤੋੜਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਇਹ ਆਪਣਾ ਲੈ ਲਓ।’ ਇਹ ਵਪਾਰਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸੀ।¹⁷

ਆਇਤ 26. ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਇਹ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦਾ ਤੋੜਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਮੋੜ ਦੇਣ ਤੇ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸ ਨੂੰ ਕਸੂਰਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਚਾਕਰ ਆਖਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਯੋਗਤਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ। ‘ਆਲਸੀ’ ਸ਼ਬਦ (*okneros*) ਵਿਚ ਖੌਫ਼ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬੇਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਆਇਤ 25 ਵਾਲਾ ‘ਡਰਿਆ’ ਦੇ ਚਾਕਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਨੇ ਚਾਕਰ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਤੈਂ ਜਾਣਿਆ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਢਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇੱਕਠਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।’ ਰੌਬਰਟ ਐਚ. ਗੁੰਡਰੀ ਨੇ ‘ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇੱਕਠਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ’ ਦੀ ਹੇਠਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ:

ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਮਾਨ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਤੋਂ

ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ‘ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰ’ ਵਾਂਗ ਆਉਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਲਨਾ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਚਾਨਕ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਸ ਚਿਤਰਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਭਲੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਮੰਗ ਨਾਲ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨਾਲ।¹⁸

ਆਇਤ 27. ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਸਰਾਫਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜੋਖਿਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ‘ਸਰਾਫ਼ਾਂ’ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭਾਵ ‘ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ’ ਹੈ (NIV; NRSV)। ਸਰਾਫ਼ਾਂ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*trapezites*) ਦਾ ਸਬੰਧ ਮੇਜ਼ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*trapeza*) ਨਾਲ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੈਸੇ ਦਾ ਕਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੌਂਕੀਆਂ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਿਆਜ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਪਰ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਵਿਆਜ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ (ਕੂਚ 22:25; ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 25:36, 37; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 23:19, 20; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 15:5)। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।¹⁹

ਆਇਤ 28. ਚਾਕਰ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਤੋੜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਤੋੜਾ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਦਸ ਤੋੜੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ ਗਿਆ ਸੀ।²⁰

ਆਇਤ 29. NASB ਵਿਚ ਆਇਤ 28 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕੌਮਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਆਇਤਾਂ 29 ਅਤੇ 30 ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਆਇਤ 30 ਤਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਖੂਬੀ ਹੈ।

‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਵੀ ਫੇਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹੇ (13:12; ਮਰਕੁਸ 4:25; ਲੂਕਾ 8:18; 19:26)। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਵਫ਼ਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਬਰਕਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦਕਿ ‘ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’²¹ ‘ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ’ ਅਤੇ ‘ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ’ ਦੀਆਂ ਕਰਮਵਾਚੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ।²²

ਆਇਤ 30. ‘ਇਸ ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਰਕ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅੰਧਘੋਰ ਵਿਚ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਓਥੇ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।’ ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ‘ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਰਕ’ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਖਤ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਚੇਲੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ‘ਬਾਹਰ ਦੇ ਅੰਧਘੋਰ’ ਅਤੇ ‘ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ’ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਨਰਕ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮੌਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51)।

ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚਲੇ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਜੁਰਮ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਿਆਂ ਇਸ

ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।²³

ਚਰਵਾਹੇ ਦਾ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:31-46)

³¹ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੂਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇਗਾ। ³²ਅਰ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਅਯਾਲੀ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਖਰਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰੇਗਾ। ³³ਅਤੇ ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।

³⁴ਤਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਆਖੇਗਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਲੋਕੇ ਆਓ ! ਜਿਹੜਾ ਰਾਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁੱਢੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋਵੇ। ³⁵ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਭੁੱਖਾ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਤਿਹਾਇਆ ਸਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਇਆ, ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਉਤਾਰਿਆ। ³⁶ਨੰਗਾ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਨਾਇਆ, ਮੈਂ ਰੋਗੀ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਖਬਰ ਲਈ, ਮੈਂ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ। ³⁷ਤਦ ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਉਹ ਨੂੰ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇਣਗੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਕਦ ਤੈਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਆਇਆ ਯਾ ਤਿਹਾਇਆ ਅਤੇ ਪਿਲਾਇਆ? ³⁸ਕਦ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਉਤਾਰਿਆ ਯਾ ਨੰਗਾ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਨਾਇਆ? ³⁹ਕਦ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਰੋਗੀ ਯਾ ਕੈਦੀ ਵੇਖਿਆ ਅਰ ਤੇਰੀ ਕੋਲ ਆਏ। ⁴⁰ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ।

⁴¹ਤਦ ਜਿਹੜੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਹੇ ਸਰਾਪੇ ਹੋਇਓ, ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਅੱਗ ਵਿਚ ਚੱਲੇ ਜਾਓ ਜਿਹੜੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ⁴²ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਭੁੱਖਾਂ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਖੁਆਇਆ, ਮੈਂ ਤਿਹਾਇਆ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪਿਆਇਆ। ⁴³ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾ ਉਤਾਰਿਆ, ਨੰਗਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪਹਿਨਾਇਆ, ਰੋਗੀ ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਸਾਂ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਖਬਰ ਨਾ ਲਈ। ⁴⁴ਤਦ ਉਹ ਵੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣਗੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕਦ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਯਾ ਤਿਹਾਇਆ ਯਾ ਪਰਦੇਸੀ ਯਾ ਨੰਗਾ ਯਾ ਰੋਗੀ ਯਾ ਕੈਦੀ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਟਹਿਲ ਨਾ ਕੀਤੀ? ⁴⁵ਤਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਇਹ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤਾ। ⁴⁶ਅਤੇ ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਵਿਚ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਧਰਮੀ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ।

ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 21 ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਸੀ।²⁴ ਉਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਮ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਇਕ ਘੱਟਨਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਕ ਆਜ਼ੀ ਵੱਡੀ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਕਿਆਮਤ ਦੀਆਂ ਸਚਿਆਈਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।²⁵

ਆਇਤ 31. ਯਿਸੂ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਆਰੰਭ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਦਾ

ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੂਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ। 24:30 ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਸਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ‘ਸਮਰਥਾ ਅਰ ਵੱਡੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ’ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੇਜ ਜਾਂ ਜਲਾਲ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (16:27)। ਇਹ ਉਹੀ ਤੇਜ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 17:5)।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਦੂਤ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ। ਮੱਤੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਆਖਰੀ ਕਿਆਮਤ ਵੇਲੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕਰਦੇ ਹਨ (13:39, 41, 49)। ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਵੱਡੀ ਤੁਰਹੀ ਫੁਕੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੂਤ ਜਾਂ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ‘ਚੌਹਾਂ ਕੁੰਟਾਂ ਤੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਐਸ ਸਿਰੇ ਤੀਕਰ ਉਹ ਦੇ ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨਗੇ’ (24:30, 31)।

ਉਸ ਵਕਤ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਦਾਨੀਏਲ 7:13, 14 ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।²⁶ ਇੱਥੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ (ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿਚ) ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17:30, 31 ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 5:22, 27)। ਦੋਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੇ ਯਿਸੂ ‘ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਮੁਜਬ ਫ਼ਲ ਦੇਵੇਗਾ’ (16:27)

ਪ੍ਰੀਮਿਲੇਨਿਅਲਿਜ਼ਮ ਭਾਵ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਆਇਤ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਰੈਪਚਰ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਬਚਾਏ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ।²⁷ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਉਣਾ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇਗਾ (ਯੂਹੰਨਾ 5:24-29; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:42; 17:30, 31; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10; 2 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:6-10; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:1)।

ਆਇਤ 32. ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਦੋਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਕਿਆਫ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਜੋੜਨ ਲਈ ‘ਕੌਮਾਂ’ (*taethne*) ਨੂੰ ‘ਗੈਰਕੌਮਾਂ’ ਤਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।²⁸ ਪਰ ਇੱਥੇ ਯਿਸੂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਗੈਰਕੌਮ, ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਗੈਰ ਮਸੀਹੀ।²⁹ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਕਿਆਮਤ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ (13:36-43; ਯੂਹੰਨਾ 5:27-29; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:52; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 20:11, 12)।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਅਯਾਲੀ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਖਰਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰੇਗਾ।’ ‘ਕੌਮਾਂ’ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ (*ethne*) ਭਾਵੇਂ ਅਲਿੰਗੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਪਰ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਇਆ ਪੜਨਾਓਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ’ (*autous*) ਪੁਰਖ ਵਾਚਕ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ‘ਸਭ ਕੌਮਾਂ’ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਸਮੂਹਕ ਤੌਰ ਤੇ।

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਅੱਛਾ ਅਯਾਲੀ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਿਹੜਾ ‘ਭੇਡਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ’ (ਯੂਹੰਨਾ 10:11)। ਵਾਪਸੀ

ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਕੰਮ ਅੱਡ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 34: 17, 20, 22)। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਭੇਡ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ (9:36; 10:5, 6; 15:24 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਭੇਡਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਜਦ ਕਿ ਬੱਕਰੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਸਖ਼ਤ, ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਣ (ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 34: 17; ਦਾਨੀਏਲ 8:5, 7, 21)।³⁰

ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਭੇਡਾਂ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪਕ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਨ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਕਦੇ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇੱਜੜ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਰਖਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਨਸਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਨ। ਵਿਲਕਿੰਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਸੀ ਨਸਲਾਂ, ਰੰਗ, ਰੂਪ ਅਤੇ ਅਕਾਰ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਜਹੀਆਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।³¹ ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਇੱਜੜਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਰਮਾਇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦਕਿ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ।³²

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਦੋਹਰੀ ਵੰਡ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਣਕ ਅਤੇ ਤੂੜੀ (3: 12), ਤੰਗ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਰਾਹ (7: 13, 14), ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਮਾੜਾ ਫਲ (7: 15-20), ਬੁਧਵਾਨ ਅਤੇ ਮੂਰਖ (7:24-27), ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ (13:24-30), ਚੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ (13:47-50), ਦੋ ਪੁੱਤਰ (21:28-32), ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ (22: 1-14), ਚਾਤਰ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ (25: 1-13), ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ (25:32, 33) ਵਿਚ ਵੰਡ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।³³ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਰਕਾਂ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਏ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਫ਼ਰਕ ਹੈ।

ਆਇਤ 33. ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਯਾਲੀ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ। ਭੇਡਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ (ਵੇਖੋ 20:21; 22:44; 26:64; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:33, 34; 5:31; 7:55, 56)। ਬੱਕਰੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਘੱਟ ਚਾਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਹੈ।

ਆਇਤ 34. ਅਯਾਲੀ ਇੱਥੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੇਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਧਰਮੀਆਂ (25:31)। (ਭੇਡਾਂ) ਨੂੰ ਉਹ ਕਹੇਗਾ, ‘ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਲੋਕੋ ਆਓ! ਜਿਹੜਾ ਰਾਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁੱਢੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋਵੇ।’

ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ,³⁴ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਬਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਵੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ (ਕਲੀਸੀਆ) ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਕੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ, ਦਫਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ‘ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ’ (28: 18)। ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:32-

36)। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤਕ ਹਕੂਮਤ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ‘‘ਹਰੇਕ ਹਕੂਮਤ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਇਖਤਿਆਰ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਨਾਸ਼’’ ਕਰਕੇ ‘‘ਸਾਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ’’ ਲਿਆ ਕੇ ‘‘ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ’’ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:24, 25)। ਉਦੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ‘‘ਅਬਦੀ ਰਾਜ’’ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 1:11)। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਇਸੇ ਸੁਰਗੀ ਮਿਰਾਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 35, 36. ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਣ ਦੱਸੇ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਭੁੱਖਾ, ਪਿਆਸ, ਨੰਗਾ ਅਤੇ ਬੇਘਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦ ਉਹ ਰੋਗੀ ਅਤੇ ਕੈਦ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਅਧਾਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁਕਮਾਂ (‘‘ਤੂੰ ਨਾ ਕਰਨਾ’’) ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁਕਮਾਂ (‘‘ਤੂੰ ਕਰਨਾ’’) ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਜ਼ੋਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਨਿਰੋ ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ’’ ਦੇ ਗਲਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਉਲਟ ਨੇਕ ਕੰਮ³⁵ ਦਿੱਤੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਭਈ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਅਮਲ ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਇਆ? ਭਲਾ, ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਉਹ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸੱਕਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਕੋਈ ਭਾਈ ਯਾ ਭੈਣ ਨੰਗਾ ਅਤੇ ਰੱਜਵੀਂ ਰੋਟੀ ਤੋਂ ਬੁਝਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖੇ ਭਈ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਨਿੱਘੇ ਅਤੇ ਰੱਜੇ ਪੁੱਜੇ ਰਹੇ ਪਰ ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਸਰੀਰ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ਓਹ ਤੁਸਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਇਆ। ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਨਿਹਚਾ ਜੇ ਅਮਲ ਸਹਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਮੋਈ ਹੋਈ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 2:14-17)।

ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਪਰ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੋੜਵੰਦ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਨਾ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?’’ (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:17)।

ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਆਪੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਰਮੀ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚ ਗਿਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ‘‘ਮਸੀਹ ਵਿਚ’’ ਹੋਣਾ ਭਾਵ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਾਲੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:3, 4; 8:1)।³⁶ ਇਹ ਆਇਤ ਰਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਜਿਹੜਾ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਰੱਬੀ ਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਜੋ ਕਿ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਫ਼ਜ਼ਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7-10)। ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਸਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵੱਡੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਸਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਫ਼ਜ਼ਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।³⁷

ਖੁਦਾ ਦੇ ਫ਼ਜ਼ਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਮੱਤੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹਾ ਦਾ ਨਾਂ ‘‘ਯਿਸੂ’’ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ‘‘[ਉਸ ਨੇ] ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ’’ ਸੀ (1:21)। ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਅਸਲੀ ਅਰਾਮ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ (11:28-30)। ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਦੱਸਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਥਾਂ ਨਿਸਤਾਰੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਭਰਨ

ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ' (20:28)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ 'ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਵਹਾਇਆ' ਜਾਣਾ ਸੀ (26:28)।

ਆਇਤਾਂ 37-39. ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ, 'ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ, ਅਸਾਂ ਕਦ [ਤੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਕੀਤਾ]?' ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਦੁਕਵਾਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ।

ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ, ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ, ਪਿਆਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਨੂੰ ਕੱਪੜਾ ਪੁਆਉਣਾ ਇਨਸਾਨੀ ਤਰਸ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕੰਮ ਸਨ (ਅੱਯੂਬ 22:6, 7; ਕਹਾਉਤਾਂ 25:21; ਯਸਾਯਾਹ 58:7; ਵਿਜ਼ਕੀਏਲ 18:7, 16; ਮੱਤੀ 10:42; ਮਰਕੁਸ 9:41; ਰੋਮੀਆਂ 12:20; ਯਾਕੂਬ 2:15, 16)। 'ਨੰਗਾ' ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*gumnos*) 'ਜਿਮਨੋਜਿਅਮ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨੰਗੇ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ (*gumnos*) ਤੋਂ ਭਾਵ 'ਬਿਨਾਂ ਲਿਬਾਸ ਦੇ ਨੰਗਾ' (ਮਰਕੁਸ 14:52), ਅਤੇ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣਾ 'ਨੰਗਾ' (ਯਾਕੂਬ 2:15), ਜਾਂ 'ਘੱਟ ਕਪੜੇ ਪਾਏ, ਬਾਹਰੀ ਲਿਬਾਸ' (ਯੂਹੰਨਾ 21:7) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।³⁸ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੱਪੜਾ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਾ।

ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਪਰਦੇਸੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਵਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ਆਮ ਅਦਬ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਉਤਪਤ 18:1-8; ਨਿਆਈਆਂ 19:16-21; ਅੱਯੂਬ 31:32; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:23; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:10; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:2; 3 ਯੂਹੰਨਾ 5)। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੇ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਫ਼ਲਸਤੀਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਨਾਂਅ ਕਰਕੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ।³⁹ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਫ਼ਾਸਲਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।⁴⁰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਡ ਕਮੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਯੋਗ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ (10:11)।

ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯਤੀਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ (ਯਾਕੂਬ 1:27), ਤਰਸ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਸੀ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਖਾਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਬੀਮਾਰ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਭਾਵ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਦਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸਹ ਕਰਨ ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਦਾ ਸੰਕੇਤ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ) ਸੀ (ਯਾਕੂਬ 5:14)।

ਕੋਈ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮੁਜਰਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:3)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਂਅ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਜਰਿਮ ਹੋਣ।⁴¹ ਕੈਦ ਵਿਚ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 24:23; 28:30, 31)।⁴²

ਆਇਤ 40. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ।’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘੱਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ’ (10:40)।

‘ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ’ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹਨ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਰੁਹਾਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ (12:49, 50; ਲੂਕਾ 8:21)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23)। ਯਿਸੂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਦਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਲੋੜ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ‘ਲੋਕ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਹਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’⁴³

‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾਵਾਂ’ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕੀਤੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੇਲਿਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਛੋਟੇ’ ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟਿਆਂ’ ਵਰਗੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ (10:42; 18:6, 10, 14)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਤਰਸ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 11:5; ਲੂਕਾ 4:18)।

ਆਇਤ 41. ਇੱਥੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਦੁਸ਼ਟਾਂ (ਬੱਕਰੀਆਂ) ਵੱਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਸਰਾਪੇ ਹੋਇਓ, ‘ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਚੱਲੇ ਜਾਓ।’ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਦੂਰ’ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:9; NIV), ਸਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਅੱਗ ਵਿਚ ਭਾਵ ਨਰਕ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ‘ਸਦੀਪਕ’ (*aionios*) ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ‘ਬਗੈਰ ਖਾਤਮੇ ਦੇ, ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕਣਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਕ ਰਹਿਣਾ।’⁴⁴ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਰੋਮੀਆਂ 16:26) ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:14) ਦੇ ਅਨਾਦੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਨੂੰ ਨਰਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। *Aionios* ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੁਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (25:46)। ਜੇ ਕੋਈ ਨਰਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੱਦ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਦ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੁਪਰਮੀ ਲੋਕ ਨਰਕ ਵਿਚ ਉਦੋਂ ਤਕ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤਕ ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਅੱਗ ਸਦੀਪਕ ਭਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ‘ਕਦੇ ਨਾ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ’ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਬੁਝਦੀ (ਮਰਕੁਸ 9:43, 48)। (ਨਰਕ ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ 5:22; 13:40-42 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ।)

ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ (*hetoimazo*) ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਆਇਤ 34 ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ‘ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ’ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਦੂਤਾਂ ਲਈ ‘ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ’ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪਿਆਰ ਦੇ

ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਾਲੀ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣ ਲਈ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 3: 16, 17, 36)।

ਆਇਤਾਂ 42, 43. ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ‘ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ’ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 1:27)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਧਰਮੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ: ਭੁੱਖਾ, ਤਿਹਾਏ, ਪਰਦੇਸੀ, ਨੰਗਾ, ਅਤੇ ਕੈਦੀ (25:35, 36)। ਇਹ ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ ਭਾਵ ਵਿਭਚਾਰ, ਫ਼ੋਰਨੀਕੋਸ਼ਨ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋਣ, ਬੁਠ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਰਗੇ ਚੁਕ ਦੀ ਥਾਂ ਭੁੱਲ ਦੇ ਪਾਪ ਸਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:9, 10)⁴⁵ ਯਾਕੂਬ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ‘ਸੇ ਜੋ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਏਹ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਹੈ’ (ਯਾਕੂਬ 4:17)।

ਆਇਤ 44. ਸਜ਼ਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ, ਕਦ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ [ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵਿਚ] ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਟਹਿਲ ਨਾ ਕੀਤੀ?’ ਭਾਵੇਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਧਰਮੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੀ ਸੀ (25:37-39)।

ਆਇਤ 45. ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਿਆਂ (25:40), ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਤੁਸਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਇਹ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤਾ।’ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਸਾਡੇ ਸੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਬਚਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੱਚਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 2:14-26)।

ਆਇਤ 46. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ‘ਇਹ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਵਿਚ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਧਰਮੀ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ।’ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ‘ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਏ. ਟੀ. ਰੌਬਰਟਸਨ ਨੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅਨੁਵਾਦ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ (*kolasin aionion*)। ਕੱਟ ਵੱਢ ਕਰਨ ਜਾਂ ਛਾਂਗਣ ਲਈ (*kolasin*) ਸ਼ਬਦ *kalazo* ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੱਡੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਸ ਵਾਕਅੰਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੱਟ ਵੱਢ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਥਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਰਸਤੂ ਨੇ *moria* (ਬਲਾਲੇਂਗ) *kolasis* ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ। ਪਰ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ *aionios* [ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ] ਦੀ ਵਰਤੋਂ *kolasim* [ਸਜ਼ਾ] ਅਤੇ *zoen* [ਜੀਉਣ] ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਜੇ *ਕੋਲਾਹਿਮ* ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋਏਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁴⁶

ਸਜ਼ਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਧਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ‘ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ’ ਵਿਚ ਵਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ’ ਦੇ ਉਲਟ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ।⁴⁷

ਕਿਆਮਤ ਬਾਰੇ ਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (ਅਧਿਆਇ 25)

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਤਿੰਨ ਪੁਆਇੰਟਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਠ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: (1) ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੋ (25:1-13); (2) ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣੋ (25:14-30); ਅਤੇ (3) ਤਿਆਰ ਰਹੋ (25:31-46)।

ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ

ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:1-13)

ਯਿਸੂ ਉੱਤਮ ਗੁਰੂ ਸੀ। ਸਿਆਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (25:8)। ਵਚਨ ਪਾਠ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ‘ਚੌਕਸ ਰਹੋ’ ਜਾਂ ‘ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ’ ਹੈ (KJV)। ਇਸ ਵਿਚ ਭਵਿੱਖ ਵਾਸਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ (25:9)। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਿਆਣੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤੇਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਰਕ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਵਚਨ ਵਿਚ ਇਕ ਆਖਰੀ ਵਿਚਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁੱਸ ਜਾਣ ਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੋਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ (25:10-13)। ਮੌਕੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਦਸਤਕ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਮੌਕੇ ਹੱਥੋਂ ਗੁਆਣੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ।

ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਮੀਸ਼ਨ (25:1-13)

ਇਕ ਮੌਕੇ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ (9:15; 25:1; ਯੂਹੰਨਾ 3:29)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੋ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਯਿਸੂ ਦਾ ਕਮੀਸ਼ਨ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਖੂਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਪਰਓਪਕਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਮਕਸਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ‘ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ’ ਸੀ (ਲੂਕਾ 19:10)।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਮੀਸ਼ਨ ਵਿਹਾਰਕ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਚਨ ਮੋਟੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਥੋਂ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ (1) ‘ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ’ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾਉਣਾ (28:19), (2) ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਣਾ’ [ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ] (28:20), ਅਤੇ

(3) ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਰ ਮੰਡਲੀ ਲਈ ਆਗੂ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਚਰਚ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ ਭਾਵ ਗਿਰਜਾ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹੀਏ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਹਰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14:23), ‘‘ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵਰਗੇ’’ ਲੋਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16: 1-3), ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਬਾਰੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13: 1-3) ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦਾ ਕਮੀਸ਼ਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਗੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਸਕਲ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਮੁਕੱਮਲ ਰਹੇਗੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸਦੇ ਬੀਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਲਈਏ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਮਲ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕਰੇਗਾ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦਾ ਕਮੀਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਧਰਤੀ ਉਤਲੇ ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤੀਕਰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ’’ (28:20)। ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤਕ ਅਸੀਂ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ, ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ।

ਐਡੀ ਕਲੋਰ

“ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ” (25:13)

ਜੇ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਲਾ ਕੌਣ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ? ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਪ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜੀਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਲੈਂਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕਦੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਨੂੰ ‘‘ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ’’ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘‘ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਨਾ’’ ਆਈਏ (26:41)। ਭਲਾ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਰਗ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕਦੇ ਰਹੀਏ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹੀਏ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤਾ।

ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (25:14-30)

ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਮੁੱਢਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਉਨਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦੁਆ, ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਾਜ ਅਤੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਝਮੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।

“ਤੋੜਾ” ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ (25:14-30)

“ਤੋੜਾ” ਲਈ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਟੈਲੈਂਟ’ ਤੋਂ ਭਾਵ ‘ਯੋਗਤਾ, ਹੁਨਰ, ਜਾਂ ਮਾਨ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਦੀ ‘ਯੋਗਤਾ’ ਉਸ ਦੀ ਸੁਭਾਵਕ ਕਾਬਲੀਅਤ ਅਤੇ ਸਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਮਕੈਨਿਕਲ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਹੁਨਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਅੱਡੇ ਅੱਡ ਬਣਾਇਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12: 12-31)। ਹਰੇਕ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਪੈਸੇ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਦਰ, ਭਰੋਸੇ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੀ। ਭਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਚਾਕਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸਾ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇਕ ਤੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ (25:31-46)

ਕਿਆਮਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: (1) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੱਜ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ (25:31); (2) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ (25:32); (3) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲੀ ਜਾਏਗੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 20: 12); (4) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜੁਦਾਈ ਹੋਵੇਗੀ (25: 32, 33); ਅਤੇ (5) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਏਗਾ (25:34, 41, 46)।⁴⁸

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਭਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ (25:31-46)

ਲੋਕ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇ ਕਈ ਬਹਾਨੇ ਲਾਉਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੱਤੀ 25:31-46 ਵਿਚ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਧਾਰਮਿਕ ਸਭਾ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਮੰਜੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 12:48; ਰੋਮੀਆਂ 14: 12; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 10)। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਸ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ ਆਪਣੇ ਜਲਾਲੀ ਤਖ਼ਤ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ (25:31)। ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (25:32)। ਜੱਜ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਕਰੇਗਾ (25:31-33)।

ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਜਾਂ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ (25:34, 41, 46)

ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਜਾਂ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਤੀਜੇ ਬਦਲ (ਜਿਵੇਂ ਪਰਗੇਟਰੀ) ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ (ਧਰਮੀਆਂ) ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਇਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ

ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਚਮੁਚ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ‘ਮੁਬਾਰਕ’ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹ ਸੁਰਗੀ ਰਾਜ ਵਿਚ ‘ਵਾਰਸ’ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਕੀ ਸੰਗਤੀ ਹੈ।

ਸਦੀਪਕ ਸਜਾ ਭਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਸਜਾ ਦੁਸ਼ਟਾਂ (ਬੱਕਰੀਆਂ) ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਸੀ। ‘ਮੁਬਾਰਕ’ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ‘ਸਰਾਪੇ ਹੋਏ’ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਅਤੇ ਹਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਅੱਗ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਕਦੇ ਖ਼ਤਮ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤਾਪ ਅਤੇ ਤਕਲੀਫ਼ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹੈ।

ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ

ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ (25:40)

ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਦਰ (‘ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾਵਾਂ’) ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦਰਿਆਇਲੀ ਕਰਕੇ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਨਾ ਸੀ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 4:34)।

ਤਰਜੀਹ ਭਾਵੇਂ ਨਾਲ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਉਪਰੰਤ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਨਿਜ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10)। ਗੈਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣ।

ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ, *ਦ ਗੌਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਊ*, ਪਿੱਲਰ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., 1992), 620. ²ਕੁਝ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ‘ਅਤੇ ਲਾੜਾ’ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਉਲਝਣ ਭਰਿਆ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਰੂਸ ਐਮ. ਮੈਟਜ਼ਗਰ, *ਏ ਟੈਕਸਚੁਅਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਜਿਲਦ 2 (ਸਟੱਟਗਰਟ: ਜਰਮਨ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀ, 1994), 52-53. ³ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਮੈਕਗਰਵੇ, *ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 1, *ਮੈਥਿਊ ਐਂਡ ਮਾਰਕ* (ਪੰਨਾ ਰਹਿਤ, 1875; ਰੀਪ੍ਰਿੰਟ, ਡਿਲਾਈਟ, ਆਰਕੈਂਸਾ: ਗੌਸਪਲ ਲਾਈਟ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., ਮਿਤੀ ਰਹਿਤ), 215. ⁴ਵੇਖੋ ਰੌਬਰਟ ਐਚ. ਗੁੰਡਰੀ, *ਮੈਥਿਊ: ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਹਿਜ਼ ਲਿਟਰੇਰੀ ਐਂਡ ਥਿਓਲੌਜੀਕਲ ਆਰਟ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., 1982), 498; ਰੌਬਰਟ ਐਚ. ਮਾਉਸ, *ਮੈਥਿਊ*, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਪੀਬੋਡੀ, ਮੈਸਾਚੁਸੇਟਸ: ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ ਪਬਲੀਸ਼ਰਜ਼, 1991), 233. ⁵ਜੌਨ ਲਈਟਫੁਟ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ: ਮੈਥਿਊ-1 ਕੋਰਿੰਥੀਅੰਜ਼*, ਜਿਲਦ 2, *ਮੈਥਿਊ-ਮਾਰਕ* (ਆਕਸਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ,

1859; ਰੀਪ੍ਰਿਟ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ, 1979), 322. ⁶ਜੈਕ ਪੀ. ਲੂਈਸ, *ਦ ਗੌਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਊ*, ਪਾਰਟ 2, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., 1976), 133. ⁷ਗ੍ਰੰਡਰੀ, 499. ⁸ਮਾਉਸ, 233. ⁹ਡੋਨਲਡ ਏ. ਹੈਗਨਰ, *ਮੈਥਿਊ 14-28*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 33ਬੀ (ਡਲਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1995), 729. ¹⁰ਡਬਲਯੂ. ਐਫ. ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ ਐਂਡ ਸੀ. ਐਸ. ਮਨ, *ਮੈਥਿਊ*, ਦ ਐਂਕਰ ਬਾਈਬਲ (ਗਾਰਡਨ ਸਿਟੀ, ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਡਬਲਡੇ ਐਂਡ ਕੰ., 1971), 302.

¹¹ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ *ਇਲੱਸਟ੍ਰੇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਬੈਕਗਰਾਊਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 1, *ਮੈਥਿਊ, ਮਾਰਕ, ਲੁਕ, ਸੰਪਾ. ਕਲਿਨਟੋਨ ਈ. ਆਰਨੋਲਡ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ, 2002), 155 ਵਿਚ ਮਾਈਕਲ ਜੇ. ਵਿਲਕਿੰਸ, 'ਮੈਥਿਊ।' ¹²ਮੈਕਗਰਾਥੇ, 217. ¹³ਇਸਦੇ ਉਲਟ 'ਮੀਨਾ' ਇਕ ਸੌ ਦੀਨਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਮੀਨਾ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੋੜੇ ਦਾ 1/60 ਸੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਈਸ, 135.) ¹⁴ਡਗਲਸ ਆਰ. ਏ. ਹੇਅਰ, *ਮੈਥਿਊ*, ਇੰਟਰਪ੍ਰਿਟੇਸ਼ਨ (ਲੂਈਸਵਿੱਲੇ: ਜੌਨ ਨੌਕਸ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1993), 286. ¹⁵KJV ਅਤੇ NKJV ਵਿਚ ਸਫਰ ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ 'ਬੱਟ' (ਜਾਂ 'ਸਿੱਧਾ') ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਆਧੁਨਿਕ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਚਾਕਰ ਦੀਆਂ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁶ਟਾਲਮੁਡ ਬਾਬਾ ਮੇਜ਼ਿਆ 42ਏ। ¹⁷ਵੇਖੋ ਮਿਸ਼ਨਾਰ ਬਾਬਾ ਕੈਮਾ 9.2; 10.5; ਬਾਬਾ ਮੇਜ਼ਿਆ 6.3. ¹⁸ਗ੍ਰੰਡਰੀ, 508. ¹⁹ਦ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਇੰਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਸੰਪਾ. ਜਿਊਫਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਬ੍ਰੈਮਿਲੇ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., 1979), 1:409 ਵਿਚ ਮੈਰਲਿਨ ਡਬਲਯੂ. ਕਾਲ, 'ਬੈਂਕ; ਬੈਂਕਿੰਗ।' ²⁰ਲੂਈਸ, 136.

²¹ਹੈਗਨਰ, 736. ²²ਡੇਵਿਡ ਹਿਲ, *ਦ ਗੌਸਪਲ ਆਫ ਮੈਥਿਊ*, ਦ ਨਿਊ ਸੈਂਚੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸਿੰਗ ਕੰ., 1972), 329. ²³ਮੋਰਿਸ, 632. ²⁴ਇਨ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ (21:28-32), ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ (21:33-41), ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਆਹ (22:1-14), ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ (25:1-13), ਤੋੜਿਆਂ (25:14-30), ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਯਾਲੀ (25:31-46) ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ²⁵ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਇਕ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 20:11-15. ²⁶ਵੇਖੋ 7 ਏਨੋਕ 62.1-16; 69.27-29. ²⁷ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਰੈਪਚਰ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ। ²⁸ਵੇਖੋ ਵਾਰੇਨ ਡਬਲਯੂ. ਵਿਅਰਸਬੇ, *ਬੀ ਲਾਇਲ* (ਵ੍ਹੀਟਨ, ਇਲਿਨੋਇ: ਵਿਕਟਰ ਬੁਕਸ, ਐਸਪੀ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ, 1980), 184-85. ²⁹'ਕੌਮਾਂ' ਵਿਚ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (28:19; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 16:15)। ³⁰ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, *ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀ: ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਆਫ ਦ ਗੌਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਊ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1973), 886.

³¹ਵਿਲਕਿੰਸ, 157. ³²ਹਿਲ, 331; ਮਾਉਸ, 235. ³³ਲੂਈਸ, 140. ³⁴'ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁੱਢੇ' ਵਾਕਅੰਸ਼ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (13:35; ਲੂਕਾ 11:50; ਯੂਹੰਨਾ 17:24; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:4; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:3; 9:26; 1 ਪਤਰਸ 1:20; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 13:8; 17:8)। ਹੋਰ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਅਬਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵੀ ਹੈ। ³⁵ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ (7:21-27; 12:36, 37; ਯੂਹੰਨਾ 12:47, 48)। ³⁶ਜੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਪ ਢੱਕੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ³⁷ਹੈਗਨਰ, 746-47. ³⁸ਵਾਲਟਰ ਬਾਊਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ*

ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ, ਜਿਲਦ 3ਜੀ, ਸੋਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾ. ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਯੂ. ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2000), 208. ³⁹ਵੇਖੋ ਮਿਸ਼ਨਾਰ ਅਬੋਦਾਹ ਜ਼ਰਹ 2.1. ⁴⁰ਦ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਇੰਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਜਿਉਫਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਬ੍ਰੈਮਿਲੇ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1982), 2:826 ਵਿਚ ਰਾਲਫ਼ ਅਰਲ, 'ਇੰਨ; ਲੋਜ; ਲੌਜਿੰਗ ਪਲੇਸ।'

⁴¹ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਫਿਲੀਪੀਅੰਜ਼* (ਸਰਸੀ, ਆਰਕੈਂਸਾ: ਸਟਿਵਰਟ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ, 2006), 81. ⁴²ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਸਟਿਵਰਟ, 80-82. ⁴³ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕਾਫਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ ਮੈਥਿਊ* (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਫਰਮ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1968), 410. ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:4, 5; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:12. ⁴⁴ਸੀ. ਜੀ. ਵਿਲਕੋ ਐਂਡ ਵਿਲੀਬਲਡ ਗ੍ਰਿਮ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਨੁ. ਅਤੇ ਸੋਧ ਜੋਜ਼ਫ ਐਚ. ਥੇਅਰ (ਐਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਕਲਾਰਕ, 1901; ਰੀਪ੍ਰਿੰਟ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1977), 20. ⁴⁵ਹੇਅਰ, 288. ⁴⁶ਦੇ. ਟੀ. ਰੋਬਰਟਸਨ, *ਵਰਡ ਪਿਕਚਰ ਇਨ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਜਿਲਦ 1, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਊ-ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮਾਰਕ* (ਨੈਸ਼ਵਿੱਲੇ: ਬ੍ਰਾਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1930), 201-2. ⁴⁷ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 19:16, 29; ਮਰਕੁਸ 10:17, 30; ਲੂਕਾ 10:25; 18:18, 30; ਯੂਹੰਨਾ 3:15, 16, 36; 4:14, 36; 5:24, 39; 6:27, 40, 54, 68; 10:28; 12:25, 50; 17:2, 3; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:46, 48; ਰੋਮੀਆਂ 2:7; 5:21; 6:22, 23; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:8; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:16; 6:12; ਤੀਤੁਸ 1:2; 3:7; 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:2; 2:25; 3:15; 5:11, 13, 20; ਯਹੂਦਾ 21. ⁴⁸ਡਬਲਯੂ. ਏ. ਬ੍ਰੈਡਫੀਲਡ ਦੇ ਸਰਮਨ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫ੍ਰੀਡ-ਹਾਰਡਮੈਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਹੈਂਡਰਸਨ, ਟੈਨੀਸੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਇਵੈਂਜਲਿਸਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।